

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 576/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/138/2024 z 15. augusta 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tos/138/2024 z 15. augusta 2024 (ďalej len „namietané uznesenie“), zrušenia označeného rozhodnutia všeobecného súdu a vrátenia veci sťažovateľa krajskému súdu na nové konanie, formulovania príkazu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu, priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby a tiež prečin nebezpečného vyhrážania, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť verbálnou a tiež fyzickou agresiou namierenou najmä voči poškodenej manželke. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Dunajská Streda z 31. októbra 2023 z dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom v priebehu vedeného trestného konania bola na sťažovateľa príslušným prokurátorom 25. apríla 2024 podaná obžaloba a uznesením okresného súdu z 10. mája 2024 bolo rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

3. Sťažovateľ žiadosťou z 3. júla 2024 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd uznesením sp. zn. 25T/35/2024 z 12. júla 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) žiadosť sťažovateľa zamietol a jeho väzbu nenahradil ani miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť sťažovateľa podaná proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu bola zamietnutá namietaným uznesením krajského súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ po prezentácii chronologického popisu väzobného rozhodovania v jeho trestnej veci namieta, že v jeho prípade trvá väzba po dlhší čas, a to viac ako deväť mesiacov. Konfrontujúc obsah odôvodnenia namietaného uznesenia, je toho názoru, že krajský súd nezodpovedal v kontexte označenej okolnosti jeho zásadnú námietku, v ktorej akcentoval, že zdôvodnenie trvania väzby za uvedenej situácie nemožno opierať o tie isté dôvody, ktoré tu boli v počiatočnej fáze obmedzenia jeho osobnej slobody. Dôvodí, že krajský súd odmietol reagovať na jeho podstatnú námietku o nepreskúmaní vývoja dôkaznej situácie okresným súdom a odsúhlasil založenie materiálneho dôvodu preventívnej väzby len na druhu, charaktere, rozsahu či závažnosti trestnej činnosti, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, čo je podľa sťažovateľa neprípustné.

5. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že sa krajský súd nevysporiadal aj s tou jeho relevantnou námietkou, v ktorej poukazoval na to, že okresným súdom zohľadnené jeho predchádzajúce zahladené odsúdenie sa netýkalo trestného činu násilnej povahy, išlo o druhovo odlišný trestný čin, ako je skutok, za ktorý je sťažovateľ aktuálne stíhaný, je od tohto skutku časovo vzdialený dobou piatich rokov, a preto nemôže založiť a potvrdiť materiálny dôvod preventívnej väzby. Rovnako podľa presvedčenia sťažovateľa nebola zodpovedaná ani jeho námietka, že okolnosť podania návrhu na rozvod manželstva poškodenej a sťažovateľa podstatne eliminovala materiálny dôvod preventívnej väzby, ktorý konajúci súd odvodzoval od skutočnosti, že obvinený sťažovateľ a poškodená manželka žijú v spoločnej domácnosti.

6. V ďalšom bode sťažovateľ spochybňuje dostatočnosť odôvodnenia záveru konajúcich súdov o nemožnosti náhrady sťažovateľovej väzby alternatívnymi opatreniami. Záver krajského súdu o nemožnosti náhrady väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka považuje za nepreskúmateľný a arbitrárny. Odôvodneniu namietaného uznesenia vytýka aj to, že sa krajský súd nijako nevyrovnal s ním prednesenou námietkou o možnosti alternácie jeho väzby využitím kontroly technickými prostriedkami.

7. Napokon v závere odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje námietku porušenia požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí, ktoré (porušenie) vidí v skutočnosti, že krajský súd ako súd sťažnostný nijakým spôsobom nenapravil pochybenie okresného súdu, ktoré sám v odôvodnení namietaného uznesenia konštatoval, keď uviedol, že okresný súd konal o žiadosti sťažovateľa na jednom stupni po dobu dlhšiu ako jeden mesiac.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo podľa neho dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

9. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v ustanoveniach čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

10. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zamerlal na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými relevantnými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením namietaného uznesenia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (ktorého skutkové a právne závery si krajský súd ako vecne správne osvojil).

11. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu, ktorý v prvostupňovom väzobnom rozhodnutí konštatoval pretrvávajúce dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu, keď podľa vyjadrenia okresného súdu nedošlo k takej zmene v dôkaznej situácii, ktorá by v prospech sťažovateľa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti rozptýlila alebo zoslabila. V tejto súvislosti krajský súd poznamenal, že okresný súd vo svojom rozhodnutí aktuálny dôkazný stav aj podrobne rozviedol. Z obsahu odôvodnenia prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že okresný súd ako sumár dôkazov opodstatňujúcich dôvodnosť podozrenia zo spáchania predmetného skutku prezentoval svedeckú výpoveď poškodenej manželky sťažovateľa, ktorá podrobne popísala vulgárne verbálne a agresívne útoky, ktorých sa mal sťažovateľ voči poškodenej dopustiť, ich trvanie, opakovanie a stupňujúcu tendenciu. Súčasne poukázal na preverenie dôveryhodnosti svedeckej výpovede poškodenej prostredníctvom znaleckého skúmania znalcom z odvetvia klinickej psychológie a tiež na výpoveď inej svedkyne majúcu vo vzťahu k výpovedi poškodenej podporný charakter. Prezentoval tiež závery znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie potvrdzujúceho u poškodenej manželky sťažovateľa prítomnosť posttraumatickej stresovej poruchy, ktorá sa podľa názoru znalca rozvinula v dôsledku príčinnej súvislosti so stíhanou trestnou činnosťou. V rámci označeného dôkazného reťazca prezentoval aj ďalšie dve výpovede svedkýň (dcér sťažovateľa), ktoré poškodenou popisované okolnosti opísali zhodným spôsobom, keď vypovedali o trvaní, spôsobe, intenzite

vyšetrovanej trestnej činnosti, alkoholovej závislosti sťažovateľa, jeho verbálnej a fyzickej agresivite i o vyhrážkach zabitím smerovaných voči poškodenej manželke sťažovateľa. Okresný súd takisto odkázal na tie časti výpovede týchto svedkýň, v ktorých popísali telefonický hovor sťažovateľa, v ktorom sa aj im mal vyhrážať zabitím, a tiež jeho správanie v dome jednej z dcér (do ktorého vnikol, pozn.), ktoré sa vyznačovalo agresivitou a prezentovanými vyhrážkami zabitím. Takto popisované okolnosti agresívneho správania sťažovateľa voči poškodeným rodinným príslušníckam mal podľa vyjadrenia okresného súdu podporiť ďalší svedok, a to zať sťažovateľa. Okresný súd podporil kvalifikovanosť podozrenia aj poukazom na obsah zápisnice o predbežnom zaistení zbraní spolu s priloženou dokumentáciou, výsledok dychovej skúšky, obsah zápisnice o vydaní vecí spolu s fotodokumentáciou a na potvrdenie o tom, že poškodená manželka sťažovateľa navštevuje špecifikované terapeutické centrum a tiež na fotografie poškodenej s telesnými stopami útoku.

12. Krajský súd v nadväznosti na to sťažovateľovi vysvetlil, že nie je jeho úlohou v rámci väzobného rozhodovania detailne hodnotiť dôkaznú situáciu, pričom s poukazom na judikatúru ústavného súdu argumentoval, že hĺbkové a konečné hodnotenie dôkazov vrátane posúdenia zákonnosti celého dôkazného procesu je vyhradené meritórnemu rozhodovaniu a nasleduje po ukončení dokazovania. Krajský súd takisto interpretoval, že pre účely rozhodovania o väzbe v uvedenej veci postačuje zistenie, že právna kvalifikácia stíhaného skutku nie je v zjavnom rozpore s doteraz zistenými skutočnosťami a že len celkom zjavná, účelová „nadkvalifikácia“ skutku by bola dôvodom na zásah súdu rozhodujúceho o väzbe, čo však nie je vzhľadom na prezentovaný dôkazný stav sťažovateľov prípad.

13. K dôvodom preventívnej väzby ustálenej v sťažovateľovom prípade krajský súd uviedol, že sa v tomto smere stotožňuje s úvahami okresného súdu, podľa ktorého sa dôvodná obava z možného pokračovania v trestnej činnosti opiera predovšetkým o charakter vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorá má násilnú povahu, o jej trvanie predstavujúce obdobie presahujúce osem mesiacov, jej opakovanie spočívajúce v každodennosti, stupňujúcu sa intenzitu a spôsob jej spáchania, keď sa mal sťažovateľ dopúšťať voči poškodenej manželke agresívnych a násilných útokov pod vplyvom alkoholu a na zdôraznenie mal využívať legálne držané zbrane tak, že ich mal nechávať nabité na viditeľných miestach, pod vplyvom alkoholu mal vyhrážky zabitím adresovať nielen poškodenej manželke, ale aj ďalším blízkym osobám, svojim dvom dcéram. Na minulé odsúdenie sťažovateľa (ohrozenie pod vplyvom návykovej látky) krajský súd ako na podpornú okolnosť odkázal v tom kontexte, že hoci nešlo o násilnú trestnú činnosť, aj v tomto prípade hral relevantnú úlohu rovnako ako v prípade aktuálne vyšetrovanej trestnej činnosti alkohol. Rovnako ako prvostupňový súd prezentoval závery znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie, v ktorom znalec uviedol, že pobyt obvineného na slobode môže byť pre spoločnosť nebezpečný, a to za nepriaznivých podmienok pokračujúceho užívania alkoholu, a tým zhoršovania paralelne existujúcej organickej poruchy.

14. Krajský súd vo svojom rozhodnutí ďalej poznamenal, že v znaleckom posudku znalec konštatoval, že bolo u sťažovateľa zistené škodlivé pitie alkoholu s nevyhláskateľnými známkami závislosti a že sťažovateľovi nenavrhol uloženie ochranného protialkoholického liečenia z dôvodu nenaplnenia základného predpokladu splnenia účelu takéhoto liečenia, ktorým je súhlas obvineného s liečením. Na tomto mieste odkázal aj na závery znaleckého posudku z odvetvia klinickej psychológie, v ktorom znalec konštatoval zjavný vplyv iniciálneho organického procesu s dopadom

na kvalitu kognitívnych funkcií sťažovateľa (možnú spojitosť s užívaním alkoholu), a táto okolnosť môže byť významná pre narušenie kontroly správania v emočne vyhrotených situáciách. Podľa krajského súdu z týchto znalcami formulovaných zistení možno vyvodíť, že u sťažovateľa jeho sklony k agresivite a neschopnosť abstinovať robia konanie sťažovateľa nepredvídateľným, a tak zosilňujú obavu, že by sťažovateľ na slobode mohol v trestnej činnosti pokračovať, prípadne dokonáť to, čím poškodeným hrozil. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, ktorý sa bránil tvrdením o aktuálnej abstinencii, krajský súd argumentoval, že za okolnosti, keď u sťažovateľa došlo k nútenej abstinencii v tzv. chránenom prostredí väzby, nemožno konštatovať, že jeho závislosť od alkoholu vymizla, a nie je možné s istotou predvídať, ako sa sťažovateľ so závislosťou od alkoholu vysporiada v prostredí na slobode.

15. K námietke sťažovateľa, že obava z možného pokračovania v trestnej činnosti bola dostatočne eliminovaná skutočnosťou rozvodového konania a ukončenia spolužitia s poškodenou manželkou v spoločnej domácnosti, krajský súd poukázal na situáciu, keď mal sťažovateľ po predchádzajúcom opustení spoločnej domácnosti poškodenou túto kontaktovať a požadovať jej návrat do spoločnej domácnosti. Skutočnosť rozvodu manželstva tak vyhodnotil iba ako zmenu statusu, ktorá však nie je spôsobilá preventívne zabrániť potenciálnemu páchaniu trestnej činnosti zo strany sťažovateľa.

16. Náhradu väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami (dohľadom probačného a mediačného úradníka a poskytnutým písomným sľubom) ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení či monitorovania osoby sťažovateľa nepovažovali konajúce súdy za spôsobilú zabezpečiť účel väzby. Poukázali pritom na skutočnosť, že ani predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa nemalo naňho dostatočne prevýchovný vplyv a nezabránilo sťažovateľovi v páchaní úmyselnej trestnej činnosti, z ktorej je aktuálne dôvodne podozrivý. Okresný súd v odôvodnení prvostupňového väzobného rozhodnutia, s ktorého závermi sa krajský súd stotožnil, pritom poukázal na to, že páchanie trestnej činnosti, ktorá je aktuálne sťažovateľovi kladená za vinu, je možné aj prostredníctvom technických prostriedkov či tretích osôb, pričom prípadné monitorovanie pohybu sťažovateľa by neposkytovalo informácie o jeho aktuálnej činnosti.

17. Na margo úvodnej argumentácie sťažovateľa, ktorý konajúcim súdom vytýka, že väzobné rozhodnutia neopreli o nové skutočnosti, ktoré by umocňovali dôvody na pokračovanie jeho väzby, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, na ktorú sa odvolal aj samotný krajský súd v namietanom uznesení a podľa ktorej opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu opodstatňovali dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospeje k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (napr. sp. zn. I. ÚS 384/2019 z 17. septembra 2019). Ústavný súd, ktorý sa podrobne oboznámil s obsahom odôvodnení tak prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu, ako aj namietaného uznesenia krajského súdu, pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné (ako jeden z materiálnych predpokladov väzby) dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017). Paletu početných dôkazov, nielen jediného svedectva poškodenej manželky sťažovateľa, ale niekoľkých priamych svedeckých výpovedí podporených aj výsledkami znaleckého dokazovania, ktoré všetky popísal v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd (pozri bod 11 odôvodnenia tohto rozhodnutia) a krajský súd ich považoval za dostatočne preukazujúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti, rozhodne nemožno

hodnotiť ako dôkaznú núdzu podkopávajúcu jednu z materiálnych podmienok väzby, ktorej splnenie sa sťažovateľ v rámci svojej argumentácie pokúša spochybniť. Inými slovami, pre príslušné štádium rozhodovania, resp. pre účely zdôvodnenia udržateľnosti sťažovateľovej väzby aktuálna dôkazná situácia, tak ako je precízne špecifikovaná v odôvodnení prvostupňového väzobného rozhodnutia, dostatočne podporuje dôvodnosť podozrenia zo spáchania predmetnej trestnej činnosti sťažovateľom.

18. Pokiaľ ide o predstreté námietky sťažovateľa, v rámci ktorých spochybňuje dostatočnosť dôvodov, resp. tých konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera konajúcimi súdmi prezentovaná obava z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode, ústavný súd sa s takto sťažovateľom nastolenou argumentáciou nestotožňuje. V prvom rade nemožno prijať názor sťažovateľa, podľa ktorého o okolnosti tvoriace súčasť skutku, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, nemožno oprieť dôvodnosť tzv. preventívnej väzby. Ústavný súd pripomína, že zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatňuje vo všetkých štádiách trestného konania, nevynímajúc väzobné rozhodovanie, pričom v duchu tejto zásady orgány činné v trestnom konaní a tiež súdy musia prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, zohľadňovať jeho zvláštnosti a nemôžu pri hodnotení jednotlivých okolností tej-ktorej veci uplatňovať mechanické postupy, teda rigidné šablóny, ktoré by *a priori* vylučovali pri skúmaní dôvodnosti trvania väzby zohľadnenie určitej kategórie okolností. Charakter skutku, teda charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej spáchania je väzobne stíhaný obvinený dôvodne podozrivý a ktorej sa konkrétne väzobné rozhodovanie týka, je spojené s osobou obvineného, vypovedá práve o ňom, a môže poskytnúť v závislosti od individuálnych okolností prípadu aj jeho osobnostnú charakteristiku, informácie o jeho správaní v určitých relevantných situáciách, čo sú informácie, ktoré ako také môžu mať pre účely väzobného rozhodovania relevantnú výpovednú hodnotu.

19. Ústavný súd je toho názoru, že opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu, ponúknutý v odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov, je dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležite podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorá má násilnú povahu, mala byť páchaná dlhší čas, mala sa stupňovať, v priebehu jej páchania sa okruh poškodených blízkych osôb mal rozšíriť, keď mal sťažovateľ svoje nebezpečné vyhrážky zabitím adresovať aj voči ďalším blízkym osobám, ktoré poškodenej manželke poskytli podporu a pomoc, jeho konanie nemala eliminovať ani tá okolnosť, že poškodená opustila spoločnú domácnosť, keďže ju mal sťažovateľ aktívne vyhľadať a vo vyhrážkach pokračovať. Varovným signálom, ktorého prehliadnutie by bolo nebezpečným hazardom s bezpečím a so životom všetkých poškodených príbuzných, je konkrétna okolnosť týkajúca sa spôsobu páchania trestnej činnosti, ktorou malo byť použitie takého nebezpečného aktu zastrasovania poškodenej obete, akou je rozmiestňovanie nabitých zbraní v obydľí, ktoré zdieľala poškodená manželka spolu so sťažovateľom. Na všetky takto pomenované okolnosti potom nadväzujú aj závery znaleckého skúmania dokresľujúceho negatívny osobnostný profil sťažovateľa vypovedajúci o jeho problémovom vzťahu k alkoholu, ktorého ďalšie užívanie by bolo spôsobilé aktivovať u sťažovateľa rizikové, nebezpečné správanie. Všetky tieto prezentované okolnosti podľa mienky ústavného súdu súčasne predstavujú dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru namietaného uznesenia krajského súdu o nemožnosti náhrady väzby sťažovateľa

alternatívnymi opatreniami, ktoré by vzhľadom na osobnosť sťažovateľa nebolo spôsobilé účel väzby zabezpečiť. Na tomto mieste treba takisto dodať, že skutočnosť neefektívnosti doplnkového obmedzenia v podobe tzv. monitorovania sťažovateľa technickými prostriedkami bola primerane vysvetlená už okresným súdom v odôvodnení prvostupňového väzobného rozhodnutia (pozri bod 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

20. Ústavný súd tiež zaujal stanovisko k výhradám sťažovateľa, v rámci ktorých namietal, že krajský súd i napriek konštatovaniu nedostatkov v postupe okresného súdu v rámci prvostupňového väzobného rozhodovania z hľadiska dodržania požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí nápravu tohto pochybenia neuskutočnil. Ústavný súd uvádza, že potenciálne porušenie označenej požiadavky v rámci prvostupňového väzobného rozhodovania nie je spôsobilý korigovať nadriadený súd v druhostupňovom väzobnom konaní. Druhostupňový súd je zodpovedný z hľadiska rešpektovania požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí iba za svoj vlastný postup. Potenciálne porušenie uvedenej požiadavky prvostupňovým súdom je možné reparovať konštatovaním porušenia tejto požiadavky, resp. príslušných práv zo strany ústavného súdu. Sťažovateľ však túto námietku porušenia svojich práv v ústavnej sťažnosti neformuloval.

21. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe, konkrétne pri rozhodovaní o jej predĺžení. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie jeho väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecnými súdmi by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

23. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu